
Blízko plamene

Věděl, že je to sen. V duchu se viděl pod peřinou s Mearou, oba nazí, a když se vrátil zpátky, cítil pomalý a pravidelný tlukot jejího srdce.

V teple a v bezpečí v posteli, pomyslel si.

Nyní však procházel lesem, v nočním vzduchu visel chlad a mraky, které obklopovaly dorůstající měsíc, nabraly tmavší odstín.

„Co přesně hledáme?“ zeptala se Meara.

„Poznám to, až to najdu. Neměla bys tu být.“ Zastavil se a položil jí dlaně na tváře. „Zůstaň v posteli a spi.“

„Nemůžeš mě držet stranou.“ Uchopila jej za zápěstí. „Slíbil jsi mi to. A tohle je můj sen, stejně jako tvůj.“

Mohl by ji poslat zpátky, uspat ji, aby si na nic nepamatovala. Ale to by bylo totéž jako lež.

„Tak se drž u mě. Nevyznám se tady.“

„Nejsme doma.“

„To nejsme.“

Meara pozvedla meč, který držela v ruce, světlo měsíce se odrazilo od čepele. „Ten meč jsi mi dal ty, nebo jsem si ho přinesla?“

„Nevím.“ Così ho zašimralo, škádlilo na okrajích vnímání. „Něco je ve vzduchu.“

„Kouř.“

„Ano. A nejen to.“ Zvedl ruku a v dlani držel kouli světla. Použil ji jako provizorní pochodeň, aby viděli na cestu.

Na stezku vstoupil jelen se zlatavou srstí, paroží se mu lesklo jako stříbrná koruna. Chvilí stál nehybně jako socha, jako by jim dovoľoval kochat se jeho krásou, pak se otočil a majestátně odkračel do mlhy.

„Budeme ho následovat?“ zeptala se Meara. „Jako v písničke?“

„Ano.“ Světlo v Connorově dlani dál zářilo. Stromy houstly, vzduch voněl zelení, hlinou a kouřem. Jelen postupoval s rozvážnou elegancí.

„Stává se ti tohle často? Máš takové sny?“

„Často ne, ale ani to není poprvé, i když poprvé v něm mám s sebou společnost. Tamhle, vidíš? Vpředu je další světlo.“

„Mohla by to být past. Cítíš ho, Connore? Je tu s námi?“

„Vzduch je plný magie.“ Tak plný, že ho napadlo, jestli ji necítí i ona. „Černé i bílé, světlo a tma, všechno jí pulzuje.“

„Zalézá pod kůži.“ Meara to cítila.

„Nechceš se vrátit?“

„Ne.“ Ale držela se u něj co nejlíže, následovali jelena mířícího ke světlu.

Connor vyslal mysl vpřed, rozhlédnout se. Rozeznal obrys a posléze i tvář poblíž slabého světla.

„To je Eamon.“

„Ten chlapec? Soršin syn? Vrátili jsme se o staletí!“

„Vypadá to tak. Je starší, ještě pořád chlapec, ale starší.“ Connor znovu vyslal svou mysl a promluvil na něj. *To jsem já, Connor O'Dwyer. Tvůj přítel, přítel.*

Cítil, jak se chlapec uvolnil... trochu. *Tak pojd' a vítej. Ale nejsi sám. Je se mnou má přítelkyně.*

Srdce letělo dál do tmy, světla splývala. Connor spatřil malou chalupu, přístěnek pro koně, bylinkovou zahradu.

Našli si tu nový život, ti Soršini tři, pomyslel si. A dobrý.

„Vítej,“ zopakoval Eamon, odložil lucernu a podal Connorovi ruku. „I ty,“ řekl Meaře. „Myslel jsem, že už tě víckrát neuvidím.“

„Víckrát?“

Chlapec se zadíval pozorněji, upřel na ni oči modré jako jestřábí oko, které měl na krku. „Nejsi Aine?“

„Bohyně?“ Meara se zasmála. „To opravdu nejsem.“

„Ne bohyně, ta cikánka po ní pojmenovaná. Jsi jí hodně podobná, ale už vidím, že nejsi ona.“

„Tohle je Meara, má přítelkyně. Patří k našemu společenství. Pověz mi, Eamone, jak je to dlouho od chvíle, co jsme se viděli?“

„Tři roky. Ale věděl jsem, že se setkáme znovu. Předpověděla mi to ta cikánka a já poznal, že má dar. Přišla s námi jednou na jaře obchodovat a po-

věděla mi, že následovala magii a znamení až k našim dveřím. A taky řekla, že mám příbuzného v jiné době a že se budeme dál setkávat ve snech.“

„Ve snech.“ Connor se zamyslel.

„Prý se vrátíme domů a budeme čelit svému osudu. Máš její tvář, má paní, i postavu. Pocházíš z ní, ze ženy jménem Aine. A tak ti chci poděkovat, jako jsem poděkoval jí za to, že mi dodala naději, když jsem ji potřeboval.“

Pohlédl na Connora. „Bylo to po naší první zimě tady. Zdálo se, že se tma snad nikdy nezvedne. Stýskalo se mi po domově.“

Vyrostl, všiml si Connor, získal sebejistotu. „Našli jste si domov tady.“

„Žijeme a učíme se. Tohle je dobrá půda. Ale my tři se musíme vrátit, teprve pak budeme mít skutečný domov.“

„Ještě nepřišel čas. Určitě poznáte, až nastane správná chvíle. Tvé sestry se mají dobře?“

„Mají, a děkuji. Doufám, že i tvá sestra.“

„Ano. Je nás šest. Trojice a tři další, i my se učíme. On má teď něco nového. Stínové kouzlo, způsob, jak se pohybovat mezi světy a podobami. Tvá matka o tom něco napsala do knihy zaklínadel, má sestra Branna ji právě studuje.“

„Stejně jako má sestra. Povím jí to. Nebo můžete jít dál. Probudím ji i Teagan. Rády vás poznají.“

Eamon se otočil ke dveřím.

Pro Mearu se všechno odehrálo v jediném okamžiku.

Connor se obrátil a s ním i Eamon, jako by byli jedno tělo. Z přístěnku se vyřítit velký šedák a Meara překvapeně spatřila Alastara, stejného hřebce, kterého znala. V témže okamžiku se z nebe spustil Roibeard a od chalupy přiběhl Kathel.

Než se Meara stačila otočit, Connor ji strhl za sebe. Vlk skočil.

Vynořil se odnikud, tichý jako duch, rychlý jako had.

Vyhnul se Alastarovým kopytům a zaútočil. Přímou na chlapce, uvědomila si Meara. Bez přemýšlení Eamona odstrčila stranou a rozmáchla se mečem.

Zasáhla jen vzduch, přesto ji zabrněly paže až k ramenům. A vzápětí vlk narazil do ní. Odletěla stranou. Do boku jí pronikla bolest a chlad. Instinkt přežití ji přiměl sevřít mu krk a držet chňapající čelisti od sebe.

A opět se všechno stalo naráz.

Pes zaútočil. Vyšlehlo tak jasné světlo, že se vzduch rozžhavl doruda. Výkřiky, vrčení, zatímco Meaře se třásly svaly, jak křečovitě svírala útočící zvíře. Slyšela se křičet a nijak se za to nestyděla. I vlk řičel.

V jeho očích viděla zuřivost, vražednou a šílenou. Náhle se zamihotal, vybledl a zčistajasna zmizel, stejně jako se objevil.

Uslyšela své jméno. Connor je opakoval stále dokola. Nemohla popadnout dech, nedokázala se nadechnout... a vzduch páchl sírou.

Na boku ucítila teplé dlaně, na ústech teplé rty. „Ukaž, ukaž mi to. Panebože, panebože. Neboj se, *aghra*, uzdravím tě. Lež klidně.“

„Pomůžu ti.“

Zaslechla ten hlas, spatřila tvář. Branninu tvář, jen mladší. Přesně takovou si ji pamatovala z dětství.

„Za pár let budeš vypadat přesně jako ona. Naše Branna je výjimečně krásná.“

„Lež tiše, paní. Teagan, doběhni pro... Už šla. Moje sestra donese všechno, co potřebujeme. Poradím si s tím,“ otočila se na Connora. „Svěříš mi ji?“

„Ano.“ Přesto vzal Mearu za ruku. „Jsem u tebe, miláčku, jsem tu, *mo chroi*, podívej se na mě. Na mě, do mě.“

Meara začala snít, snít o těch zelených očích, už nevnímala bolest ani nic jiného kromě něj. Šeptal jí sladké věci, jako když se milovali.

A pak jí Iona – ne, Teagan, ta nejmladší – přidržela u úst pohár a tekutina, kterou ucítila na jazyku a v hrdle, chutnala báječně.

Když se Meara nadechla, zhluboka a doopravdy, vzduch už opět voněl zelení, hlínou, rašelinou a bylinkami z blízkého záhonu.